

Тут хороше і взимку, і улітку,
й коли весна тепло своє несе...
Автобуси ж туристські ходять рідко
по нашому Немирівським шосе.

Згадайте ж: народився тут Некрасов,
Марко Вовчок ходила поміж лип,
і пісню Леонтовича найкращу
ви в цім краю послухати могли б.

І явір, що схилився над берегами,
напевне, дещо розказати б міг,
як розправлявся Немирів з ворогами,
такий привітний до гостей своїх.

Поміж гаїв, долин і крутоярів,
де граб отари валунів пасе,
де крапельками поту вкриті хмари,
біжить вперед Немирівське шосе.

Там на сторожі польовій — тополі,
і ходять, мов дружинники, граки,
і солодко шепочуться у полі
зеленими листками буряки.

Калина, що розквітла серед лугу,
вже більше не нагадує вдову...
І в чистих водах гомінкого Бугу
змивають хлопці втому трудову.

Тут гнеться шлях
від тракторів і кранів.

І на бідарці їде агроном.
І мчать машини без кінця і краю
з бензином, жомом, молоком, зерном.

А грузовк, наповнений піснями,
долаючи запилений об'їзд,
летить з самодіяльними митцями
у польову бригаду, на обід.

Давай, дорого, завертай правіше!
Петляє, скаче, знов на бік ляга...
Нерівна, — але тим вона пряміша
і тим навіки рідна, дорога.

1964

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.